

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **M.H.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.12.2010 č.j.: CPR-14705-2/ČJ-2010-9CPR-V238

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností ze dne 26.10.2010 č.j. CPPH-22732/ČJ-2010-0304003 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla rozhodnutím stanovena na 1 rok s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází ze skutečnosti, že žalobce pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu, víza, a nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. V odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění žalobce namítl, že správní

orgán nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Nesprávně posoudil existenci rodinného života žalobce, který má na území České republiky dvě děti. Ty jsou sice po rozvodu manželství svěřeny do péče matky, ale žalobce k nim pojí pevný citový vztah. Ve světle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) je rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle mínění žalobce nepřezkoumatelné a zmatečné. Správní orgán výroky rozhodnutí odůvodnil pouze obecnými citacemi zákona bez uvedení konkrétních tvrzení vztahujících se k žalobci a dále se dostatečně nevypořádal s výrokem, že se na žalobce nevztahují překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. V případě vycestování žalobce by došlo k porušení práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na výše uvedené žalobce v odvolání navrhl, aby žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

Žalovaný po prostudování postoupeného spisového materiálu a po provedeném šetření zjistil, že žalobce naposledy do České republiky přicestoval v roce 2006 na dlouhodobé vízum platné do 12.3.2007 za účelem sloučení s rodinou. Toto vízum si dále prodloužil do dne 7.9.2008. Další prodloužení víza bylo žalobci zamítnuto z důvodu nedoložení potřebných dokumentů. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.4.2009. Ode dne 1.5.2009 do dne 26.10.2010 pobýval žalobce na území České republiky neoprávněně, tedy bez platného víza a od 16.3.2010 bez platného cestovního dokladu, čehož si byl vědom. K námitkám žalobce, že správní orgán I. stupně porušil konkrétní ustanovení správního řádu, žalovaný uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu stanoveném podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 tohoto zákona, tedy zjistil náležitě skutkový stav věci, všechny rozhodné okolnosti a opatřil si potřebné podklady. Ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu byla také žalobci poskytnuta potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ustanovení § 36 správního řádu dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen. K námitce žalobce, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s výrokem, že se na žalobce nevztahují překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že správní orgán posuzoval, zda by vycestování žalobce představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak s Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Správní orgán neshledal žádnou okolnost, která by měla nasvědčovat tomu, že odloučení těchto osob by představovalo vážný zásah do jejich vztahů. Je pravdou, že na území České republiky má žalobce syna D. H., a dceru N. H., se kterými však nežije ve společné domácnosti. Obě děti byly po rozvodu manželství svěřeny do péče matky a jsou státními příslušníky Ukrajiny. Jak vyplynulo z protokolu o vyjádření žalobce, nejedná se o společné soužití ve společné domácnosti, manželé jsou rozvedeni, žalobce své děti dvakrát týdně navštěvuje a platí výživné. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce byl vědom svého neoprávněného pobytu a neučinil žádné kroky k jeho legalizaci. Tím, že vědomě porušil zákony platné na území České republiky, musí očekávat, že případně dojde k situaci, kdy budou jeho soukromé, pracovní i jiné vazby na území České republiky přerušeny. Žalovaný dodal, že děti (syn plnoletý, dcera 14 let) mohou otce navštěvovat i mimo území České republiky a pokud bude žalobce chtít navštívit děti na území České republiky, je možné využít ustanovení § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení tedy nebyly žalovaným zjištěny takové rodinné vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Správní orgán I. stupně poskytl ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu žalobci potřebnou součinnost, když mu byla ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nálezacím orgánem byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a náležitě popsán v odůvodnění rozhodnutí. Správní vyhoštění z území České republiky a dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, označil žalovaný za přiměřené opatření.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 3 správního řádu, podle kterého je povinností správního orgánu postupovat v daném případě tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve spojení s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 3 správního řádu mj. implikuje povinnost správního orgánu i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníků řízení. Takto shromážděné podklady může správní orgán hodnotit v rámci správního uvážení, je však povinen přihlédnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V daném případě nicméně žalovaný pochybil, neboť nesprávně posoudil existenci rodinného života žalobce. Právo na rodinný život je přitom zakotveno v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je nedílnou součástí českého právního řádu. Žalobce má na území ČR dvě děti, které jsou sice po rozvodu manželství svěřeny do péče matky, ale žalobce k nim pojí pevný citový vztah. Jak konstatoval sám žalovaný, žalobce řádně platí na své děti výživné a pravidelně se s nimi několikrát do týdne schází. I přes rozvod manželství tak žalobce i nadále utváří se svými dětmi jednu společnou a fungující rodinu. Tuto skutečnost potvrzují i pravidelné návštěvy žalobcových dětí v ZZC Bělá-Jezová, ve kterém je žalobce v současné době zajištěn. Nelze proto souhlasit s přístupem žalovaného, který degradoval vztah otce k dětem na hrazení výživného a úvahu o existenci rodinného života zakončil tvrzením, že děti mohou navštěvovat otce v jeho vlasti. Intenzivní a pravidelný kontakt s dětmi totiž mohou jen těžko nahradit občasné návštěvy dětí na Ukrajině. Odmítnout lze i možnost aplikace § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „v době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie cizinci udělí vízum nebo povolí vstup na území, jestliže důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“. Pokud totiž v řízení o správním vyhoštění nebude uznáno právo na rodinný a soukromý život cizince, jen těžko mu pak na tomto základě bude uděleno vízum, tak jak navrhuje žalovaný. Jinými slovy, vykonáním napadeného rozhodnutí dojde k podstatnému omezení možností žalobce udržovat intenzivní vztah se svými dětmi a ve svém důsledku dojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nezohlednil jím učiněné kroky k legalizaci pobytu. V této souvislosti uvedl, že v zákonem stanovené lhůtě podal žádost o prodloužení víza za účelem sloučení rodiny. Z výše uvedeného podle žalobce vyplývá, že žalovaný správní orgán pochybil, neboť nezohlednil všechny skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo. Naopak opomenul řádně přezkoumat skutečnosti týkající se rodinného života žalobce, které zakládají nepřiměřený zásah do rodinného života, a jsou tak způsobilé ovlivnit výrok napadeného rozhodnutí. Tím žalovaný porušil ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále žalovanému vytkl porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Má za to, že žalovaný odůvodnil výroky napadeného rozhodnutí pouze obecnými citacemi zákona bez uvedení konkrétních tvrzení vztahujících se k žalobci. To činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť z něj není zřejmé, jaké úvahy vedly správní orgán k jeho vydání. Žalovaný se také nevypořádal s námitkami žalobce týkajícími se nedostatečného zjištění skutkového stavu v prvním stupni správního řízení a vyšel pouze z poznatků zjištěných v tomto stupni řízení. Porušil i § 2 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Dle principu proporcionality vyjádřeného v § 2 odst. 3 správního řádu může správní orgán zasahovat do práv a oprávněných zájmů osob pouze za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. V daném případě nicméně žalovaný nezohlednil několik skutečností, v jejichž světle se uložené správní vyhoštění jeví jako zcela nepřiměřené. Žalovaný především nezohlednil to, že v případě žalobce byla již jednou uznána existence rodinného života na území ČR, když mu bylo v roce 2006 uděleno vízum za účelem sloučení rodiny. Od té doby se vztahy žalobce s dětmi nikterak nezměnily, a žalobce tak i nadále na území ČR udržuje rodinný život. Žalobce také učinil kroky k legalizaci svého pobytu, když v roce 2008 požádal o prosloužení víza za účelem sloučení rodiny. V případě vykonání napadeného rozhodnutí a vyhoštění do země původu navíc žalobci vznikne vážná újma ve formě nepřiměřeného zásahu do rodinného života. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem se napadené rozhodnutí žalobci jeví jako nepřiměřené a v rozporu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť zde nebyl prokázán žádný veřejný zájem zjevně převažující nad újmou hrozící žalobci.

Žalobce konečně namítl též porušení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že by cizinci hrozilo nebezpečí vážné újmy, pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem. Za vážnou újmu se dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců považuje mimo jiné i skutečnost, že by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce zopakoval, že má na území ČR dvě děti. V případě jeho vycestování by došlo k porušení práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť by tím došlo k přetrhání nebo minimálně zásadnímu narušení citových vazeb mezi otcem a jeho dětmi.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V písemném vyjádření k žalobě uvedl, že na jednotlivá žalobní tvrzení bylo z jeho strany reagováno již v napadeném rozhodnutí, na které proto odkázal. K námitce žalobce, že v odůvodnění postrádá důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání či úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, žalovaný uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí zcela jasně vyplývá, co tvoří podklady pro vydání daného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, jaké úvahy jej vedly k vydání rozhodnutí. Žalobce žádal dne 8.9.2008 o prodloužení povolení k pobytu, které mu ale bylo zamítnuto z důvodu nedoložení dokumentů k hmotnému zabezpečení, dokladů o pobytu a sjednaného zdravotního pojištění potřebného k prodloužení víza. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.4.2009. Od 1.5.2009 tedy žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného víza či oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně dále posuzoval, zda by vycestování žalobce představovalo natolik vážný zásah do jeho rodinných vztahů, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak s Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Správní orgán přitom neshledal žádnou okolnost, která by nasvědčovala tomu, že odloučení těchto osob by představovalo vážný zásah do jejich vztahů. Je pravdou, že na území České republiky má žalobce syna D. H., a dceru N. H., se kterými však nežije ve

společné domácnosti. Obě děti byly po rozvodu manželství svěřeny do péče matky, jsou státními příslušníky Ukrajiny a mají na území České republiky trvalý pobyt. Jak vyplynulo z protokolu o vyjádření žalobce, nejedná se o společné soužití ve společné domácnosti, manželé jsou rozvedeni, dvakrát týdně své děti žalobce navštěvuje a platí výživné. Tím, že žalobce vědomě porušil zákony platné na našem území, musí očekávat, že případně dojde k situaci, kdy budou jeho soukromé, pracovní i jiné vazby na území České republiky přerušeny. Děti mohou otce navštěvovat i mimo území České republiky a pokud bude žalobce chtít navštívit děti na území České republiky, je možné využít ustanovení § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení tedy nebyly zjištěny takové rodinné vazby žalobce k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce ani žalovaný se k ústnímu jednání ve věci samé konanému dne 19.9.2012 nedostavili; žalovaný svou neúčast u jednání písemně omluvil. Soud proto jednal v nepřítomnosti obou účastníků řízení. Na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c/ bodu 1 a 2 policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,
2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ust. § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie cizinci udělí vízum nebo povolí vstup na území, jestliže důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 179 odst. 2 písm. d/ zákona o pobytu cizinců za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle

druhého odstavce téhož článku Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Neopodstatněná je námitka, ve které žalobce vytýká žalovanému porušení § 3 správního řádu z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. Jestliže žalobce namítá, že v řízení byl správním orgánem nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, bylo na místě, aby specifikoval, jaké skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci samé nebyly správním orgánem zjištěny, a aby zároveň označil důkazní prostředky, které mohly a měly být za účelem zjištění těchto skutečností v řízení provedeny. Nic takového však žalobce neučinil. Soud na tomto místě podotýká, že žalobce byl již v oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 26.10.2010 a také v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení poučen o tom, že má jako účastník řízení právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení. Přes toto poučení však neoznačil žádný důkazní prostředek, který by měl být proveden za účelem prokázání jeho skutkových tvrzení.

Námítku nedostatečného zjištění skutkového stavu věci žalobce vztahuje k závěru správního orgánu o tom, že vyhoštěním nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného života. Je ovšem třeba zdůraznit, že pokud jde o okolnosti týkající se jeho rodinných vazeb na území ČR, žalobce jako účastník řízení do protokolu při ústním jednání konaném dne 26.10.2010 uvedl pouze to, že do ČR přicestoval za účelem sloučení s rodinou, a že na území ČR má nezletilou dceru a syna, ke kterým má vyživovací povinnost. Dále uvedl, že obě děti byly po rozvodu svěřeny do péče jeho bývalé manželky. Na otázku, jak často se s dětmi vídá, odpověděl, že dvakrát do týdne. Ke všem těmto okolnostem nicméně správní orgán při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce přihlédl a vypořádal se s nimi, jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že tyto skutečnosti nebyly správním orgánem zohledněny.

Neobstojí ani námitka vytýkající žalovanému porušení práva žalobce na respektování jeho rodinného života, které je garantováno v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Protože podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl

nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, žalovaný v napadeném rozhodnutí zvažoval i to, zda důsledkem rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného, že v souzené věci není dána překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť důsledkem vyhoštění nebude *nepřiměřený* zásah do rodinného života žalobce, a dále že vyhoštění žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d/ zákona o pobytu cizinců. Žalobce se zásadně mylí, pokud se domnívá, že samotná přítomnost jeho dvou dětí na území ČR brání jeho vyhoštění. Správní orgán v tomto směru náležitě zohlednil, že žalobce se svými dětmi nežije ve společné domácnosti, protože obě jeho děti byly po rozvodu manželství rodičů svěřeny do péče matky. Vzhledem k tomu, že žalobce se svými dětmi po rozvodu manželství nesdílí společnou domácnost, nelze přisvědčit jeho argumentaci, že se svými dětmi i nadále utváří jednu *společnou a fungující rodinu*. Řádné plnění vyživovací povinnosti jistě není právním titulem, který by žalobce opravňoval k pobytu na území ČR a bránil jeho vyhoštění, neboť vyživovací povinnost vůči svým dětem může žalobce plnit i ze zahraničí. Je zřejmé, že důsledkem vyhoštění bude znemožnění pravidelného kontaktu žalobce se svými dětmi na území ČR. Tuto skutečnost si ale měl žalobce uvědomit předtím, než se rozhodl jednat v rozporu s právními normami cizineckého práva upravujícími pobyt cizinců na území ČR. To, že se zde od 1.5.2009 zdržoval vědomě neoprávněně bez platného víza, nicméně žalobce v podané žalobě ničím nezpochybnil.

Žalovaný v rámci úvah o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce vzal v potaz i to, že žalobci nic nebrání v tom, aby se se svými dětmi stýkal na Ukrajině. Správní orgán rovněž přílehlavě poukázal na ustanovení § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě se žalobce v odůvodněném případě může domáhat kontaktu se svými dětmi na území ČR i v době, po kterou mu nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění umožnit vstup na území. Uvedené ustanovení zákona je jedním z prostředků sloužících k odstranění tvrdosti uloženého opatření a lze jej využít i v odůvodněných případech, kdy naléhavá potřeba osobního kontaktu vyhoštěného cizince s dětmi vyvstane po realizaci správního vyhoštění. Poměrování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince v důsledku neudělení víza nebo nepovolení vstupu podle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom nelze ztotožňovat s obdobnou podmínkou zakotvenou v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zatímco podle 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je poměřována přiměřenost zásahu, jenž je důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění, do soukromého nebo rodinného života cizince, podle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán poměřuje přiměřenost zásahu, který by byl důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu, při vědomí toho, že témuž cizinci již dříve bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění (a tedy i při vědomí toho, že v případě téhož cizince bylo při rozhodování o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem *vyhoštění* nebude nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života).

Za vážnou újmu a nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce nelze za daných okolností považovat uložení správního vyhoštění na dobu *toliko jednoho roku*. Během této doby jistě nemůže dojít k narušení rodinných vazeb mezi žalobcem a jeho dětmi, zvláště není-li žalobci nijak bráněno v tom, aby se se svými dětmi stýkal na Ukrajině.

Soud k tomu dodává, že argumentace žalobce o tom, že se se svými dětmi i nadále intenzivně a pravidelně stýká, je ničím neprokázaným tvrzením, o jehož pravdivosti lze

vzhledem ke skutečnostem zjištěným v průběhu soudního řízení s úspěchem pochybovat. Žalobce po opuštění Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové soudu nesdělil místo svého bydliště, a soud proto mj. učinil dotaz na jeho bývalou manželku a syna, zda jsou se žalobcem v kontaktu a zda je jim známa adresa jeho pobytu. Podáním ze dne 14.12.2011 však D. H. soudu sdělil, že *není v kontaktu se svým otcem a neví, kde jeho otec bydlí*. Tato skutečnost prokazuje nepravdivost žalobcova tvrzení, že je se svými dětmi v pravidelném a intenzivním kontaktu.

Právo každé fyzické osoby na respektování rodinného života garantované článkem 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není právem absolutním - do výkonu tohoto práva může ze strany státního orgánu zasazeno za podmínek uvedených v druhém odstavci téhož článku Úmluvy. Zásah do rodinných vazeb žalobce, který je nevyhnutelným důsledkem jeho vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR, je zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců (§ 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2) a zároveň jej lze označit za opatření, které je v demokratické společnosti nezbytné v zájmu veřejné bezpečnosti. Vzhledem k uvedenému nelze přisvědčit ani žalobcově námitce, že jeho vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky ČR, nehledě k tomu, že vyhoštěním na dobu toliko jednoho roku nemůže dojít k zásadnímu narušení citových vazeb mezi žalobcem a jeho dětmi (k tomu viz výše).

Žalobce nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný nezohlednil jím učiněné kroky k legalizaci pobytu, to jest jeho žádost o prodloužení víza za účelem sloučení rodiny. Samotná skutečnost, že žalobce v roce 2008 podal žádost o prodloužení víza za účelem sloučení rodiny, *kteřé nebylo vyhověno* z důvodu nedoložení zákonem stanovených náležitostí, je zcela bez významu pro rozhodnutí správního orgánu o uložení správního vyhoštění a nemůže výsledek tohoto řízení nijak ovlivnit. Nebylo tudíž důvodu, aby žalovaný k této skutečnosti jakkoliv přihlížel.

To, že žalobci bylo v roce 2006 uděleno časově omezené vízum za účelem sloučení rodiny, v žádném případě nezakládá žalobci právo na *časově neomezený* pobyt na území ČR. Této skutečnosti si ostatně byl dobře vědom i sám žalobce, který po vypršení platnosti víza žádal (neúspěšně) o jeho prodloužení. V takovém případě nelze hovořit o žádných právech nabytých žalobcem v dobré víře ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, do kterých by bylo v rámci řízení o uložení správního vyhoštění ze strany správního orgánu v rozporu s uvedeným ustanovením zasazeno. Námitka, v níž se žalobce dovolává ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, proto neobstojí.

Neopodstatněná je též námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Není pravdou, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí sestávalo pouze z obecných citací zákona bez uvedení konkrétních tvrzení vztahujících se k žalobci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zcela určitým a srozumitelným způsobem uvedl nejen to, na základě jakých podkladů bylo rozhodnutí o vyhoštění vydáno, ale také úvahy, jimiž se správní orgán řídil při hodnocení těchto podkladů. Tyto úvahy se upínají ke konkrétním okolnostem žalobcova případu a jsou v napadeném rozhodnutí, které tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, vyličený zcela přezkoumatelným způsobem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal i s námitkou žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, kterou odmítl jako nedůvodnou s tím, že dle jeho názoru (se kterým se soud plně ztotožňuje) správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutkový stav věci a opatřil si potřebné podklady pro své rozhodnutí. Lze shrnout, že odůvodnění napadeného rozhodnutí

obsahuje veškeré náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a je z něj patrné, jaké úvahy vedly správní orgán k jeho vydání, takže jej nelze označit za nepřezkoumatelné.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správním orgánem v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.